

slag, og jeg kan derfor kun være tilfreds med, at der i det nu foreliggende Forslag findes Bestemmelser, som vil føre os bort fra disse selvsupplerende Institutioner. Ved det her foreliggende Forslag forekommer det mig, at man bringer disse Sparekasser ind paa at staa paa samme Maade som alle andre Sparekasser. Man kræver ikke mere af dem, end man kræver af de Sparekasser, der fremtidig maa blive stiftet. Jeg har vel hørt nu i Dag Udtalelser om, at det maaske vilde vise sig vanskeligt at faa de Garanter, som Lovforslaget foreslaar. Jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være saa vanskeligt, særlig overfor saa solide Institutioner, som disse Sparekasser i Virkeligheden er, hvad der netop er blevet hævdet fra de ærede Taleres Side. Men skulde den Vanskelighed virkelig komme frem, kunde jeg ønske, at man muligvis gik en anden Vej, nemlig den at faa Kommunerne til at træde til som Garanter for vedkommende Sparekasser. Man vilde da i hvert Tilfælde komme et Stykke hen ad den Vej, som jeg anser for den ønskelige: at det offentlige kommer til at staa som Garant for Sparekassen. Jeg tror ikke, at man kan faa Staten til at staa som eneste Indehaver af Sparekasserne, hvilket er mit principielle Standpunkt; men kunde man blot faa den Masse af Sparekasser, som administrerer store Summer, til at blive garanteret af Kommunerne, vilde man derved ogsaa komme ind paa at faa Offentligheden som Garanter for Sparerne, og det vilde muligvis have sin store Betydning. Jeg kan ikke undlade at komme ind paa et Spørgsmaal, som ogsaa var fremme i sidste Samling, nemlig Spørgsmaalet om Indlaansrenten. Man vil jo ved de foreliggende Lovforslag om Sparekasser og Banker træffe bestemte Regler for Adskillelsen mellem disse to Slags Pengeinstitutter, en Adskillelse, som træffes gennem Formen for deres Udlaansvirksomhed. Man træffer her bestemte Grænser for Sparekassernes Udlaan, Grænser, som jeg meget godt kan slutte mig til og finder fuldstændig rigtige, medens man giver Bankerne fri Adgang til at arbejde med deres Penge ubegrænset, kan jeg næsten sige. Hvad angaar Indlaansvirksomheden, bliver Sparekasser og Banker imidlertid ens stillet. Dette vil føre til, at den

almindelige jævne Befolkning, som ikke kender Forskellen paa Sparekasser og Banker, vil sætte sine Penge i Bankerne lige saa godt som i Sparekasserne, idet den vil betragte dem som fuldstændig sikre begge Steder. Sparekasserne vil imidlertid være noget uheldigt stillede i Konkurrencen, om jeg saa maa sige, mod Bankerne med Hensyn til Indlaansrenten. Bankerne vil nemlig kunne tilbyde Sparerne en højere Rente, fordi de har fri Raadighed til at arbejde med de indlaante Kapitaler. Her ligger der imidlertid en Fristelse, baade for Sparerne og for Bankerne. Der ligger en Fristelse for Sparerne til at sætte deres Penge i den Institution, der giver den $\frac{1}{2}$ pCt. højere Rente, idet de mener, at de lige saa godt kan sætte deres Penge i Banken som i Sparekassen, da det jo dog er pæne og dygtige Mænd, der staar i Spidsen for Banken. Og der ligger en Fristelse for Bankerne, idet de som Følge af den højere Rente, de kan tilbyde, muligvis faar flere Penge indlaant, end de har Anvendelse for; og da de skal skaffe den høje Rente til Sparerne og Udbytte til Aktionærerne, fristes de let til at kaste sig ind i Spekulationer, hvorved Sparernes Penge sættes over Styr. Der er Faren, og jeg vilde finde det heldigt, om man kunde finde en Form, hvorunder den frie Konkurrence paa Indlaansrenternes Omraade ophørte at eksistere, idet der maatte træffes en Grænse for, hvor høj Indlaansrenten maa være. Jeg tror, at det vilde være heldigt for Sparerne, om man kunde komme den Vej, og saa vidt jeg erindrer, har man jo i sin Tid ikke været bange for at diktere Indlaansrenten. Det forekommer mig, at man i 1908—09 efter det store Bankkrak fastsatte en bestemt Indlaansrente for de Banker, der kom ind under Bankkomiteen; saa vidt jeg husker, nedsatte man den Gang Indlaansrenten fra $4\frac{1}{2}$ til $3\frac{1}{2}$ pCt. i disse Banker. Jeg ved nok, at man siger, at man ikke kan sætte en fast Grænse; disse Renter skal være en levende, bevægelig Ting. Men den Gang fastsatte man Indlaansrenten for de vedkommende Banker, og jeg tror, at den staar akkurat paa samme Punkt endnu som for 4—5 Aar siden, da den blev sat ned til $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg tror derfor ikke, at Indlaansrenten er et saa levende og letbevægeligt Væsen, at